

JE BENT JONG EN JE KRIJGT WAT

Leven en liefhebben in tijden
van baarmoederhalskanker

*Je bent
jong en
je krijgt
wat*

Monique van Loon

NIEUW AMSTERDAM

‘Thank you for the tragedy. I need it for my art.’

– Kurt Cobain

© 2019 Monique van Loon
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp © Moker Ontwerp
Foto omslag © Jet van Gaal
NUR 320
ISBN 978 90 468 2643 0
www.nieuwamsterdam.nl

‘Baarmoederhalskanker kan het niet zijn, je bent pas achtentwintig.’

Het is voorjaar 2017 en ik zit in de spreekkamer van mijn huisarts, een rustige man van middelbare leeftijd met een ietwat kalende schedel. Ik voel eerder verbazing dan opluchting. Was kanker dan een optie geweest?

En baarmoederhalskanker? Ken ik iemand die dat ooit heeft gehad? Heb ik er ooit iets over gelezen; een boek, een artikel? Er een film over gezien? Ik kan het me niet herinneren.

Ik weet zo ongeveer waar mijn baarmoeder zit, maar daar houdt het ook wel mee op. Ik beschouw het vooral als een bron van maandelijks ongemak, ellendige buikpijn en bloedverlies dat vooral op onhandige momenten optreedt. Jarenlang ben ik al op zoek naar de meest geschikte anticonceptie voor mijn lijf: dan weer de pil, dan weer het spiraaltje, toch weer terug naar de pil omdat het spiraal steeds tussentijdse bloedingen gaf. Maar wacht even: hij had het over de baarmoederhals. Is dat hetzelfde als de baarmoedermond? God, ik ben achtentwintig en ik heb geen idee. Blijkbaar heb ik zitten slapen tijdens biologie. Ben ik de enige die dit niet weet?

Mijn hoofd tolt. Maar waar maak ik me eigenlijk druk over? Ik vertel mezelf dat ik opgelucht moet zijn. Eerst maar eens verder kijken naar wat het dan wél is.

Mijn huisarts heeft wel een idee wat de reden zou kunnen zijn voor de vage bloedingen waar ik al maanden en maanden mee kamp.

Dat begon met wat 'spotting', zoals dat heet, ergens eind 2016. Waar een man na drie druppels rood in zijn boxershorts al gillend naar de spoedeisende hulp zou racen, zal een vrouw doorgaans een stuk beheerster reageren. Onverschillig misschien zelfs wel. Welke vrouw kent dat niet? Wij trekken ons niet zo snel iets aan van wat bloedverlies. We zijn het gewend, elke maand, sinds onze vroege tienerjaren. Soms netjes vijf dagen aaneengeschaald, handig af te strepen met rode kruisjes op de kalender. Soms vervelend onverwacht, zich niks aantrekkelijk van geplande strandbezoekjes.

Sinds ik weer aan de pil was had ik mijn menstruaties onder controle: een vastomlijnde midweek bloedverlies, perfect gepland in de stopweek. Ik droeg zorgeloos witte slipjes, behalve op die dagen. Voor die ene midweek had ik een speciaal doosje gekleurde, oude exemplaren in mijn kledingkast liggen.

Tot een paar maanden geleden. Opeens verraste mijn lichaam mij op de meest onhandige momenten met bloedverlies. Ik had geen pijn, maar elke keer toch onverwachtse bloedingen. Ook als ik die dag een dure string aanhad, of zin had in een onbezonnen vrijpartij. Wanneer ik eindelijk besluit om de huisarts te bellen, heb ik bijna elke dag bloedverlies. De wasmachine draait overuren en mijn lingerielade heb ik aangevuld met allerlei nieuwe bontgekleurde onder-

broeken. Wit dragen durf ik al tijden niet meer. In al mijn tassen zit extra maandverband en ondergoed. Wat is er toch aan de hand?

‘Poliepen, dat zullen het zijn,’ zegt mijn huisarts terwijl hij de ijskoude eendenbek onhandig uit mijn schede trekt. Het onderzoek was pijnlijk, dat had ik niet zien aankomen. Terwijl ik met een schurend grijs papiertje het glijmiddel uit mijn liezen veeg en voorzichtig mijn broek aantrek, probeer ik te bedenken wat een poliep is.

‘Baarmoederhalspoliepen zijn over het algemeen onschuldige woekeringen van het slijmvlies. Ze kunnen vrij groot worden, maar bij jou zie ik eigenlijk niets als ik naar binnen kijk. Ik denk toch aan poliepen, omdat het afnemen van het uitstrijkje net zo extreem pijnlijk voor je was. En omdat je erg bloederige afscheiding hebt. Heel af en toe wordt zo’n poliep kwaadaardig, daarom laten we het voor de zekerheid even onderzoeken en kunnen we dat volledig uitsluiten. Volgende week krijg je de uitslag.’

Nou, dat wordt een leuke week.

Als ik thuiskom en een pot thee zet, bedenk ik dat ik morgen een date heb. Niet de beste timing ooit, maar ik ben alweer even single en heb zin om nieuwe mensen te ontmoeten.

Ik heb hiervoor wel wat korte verhoudingen gehad, maar er was vooral die lange relatie met iemand die ik jarenlang als mijn grote liefde beschouwde. Ik had zo gehoopt dat deze relatie nooit over zou gaan en toch maakte ik het zelf uit – het ging niet meer, we hadden op een gegeven moment alleen nog maar ruzie. Maar echt vergeten kan ik hem niet. Hij zit in mijn bloed en onder mijn huid.

Tot mijn geluk groeide de band met mijn ex na verloop van tijd uit tot een diepe vriendschap. Dat verraste ons allebei, want geen van ons tweeën was tot nu toe een ster in bevriend blijven na een break-up. Onze band bleek echter te sterk. Misschien konden we geen geliefden zijn, maar we wilden toch in elkaars leven blijven.

Sterker nog: we waren bijna hechter dan ooit. Met niemand anders kon ik zo lang praten zonder dat het saai werd, en eindeloos discussiëren over films, boeken en muziek. Hij was de eerste man in mijn leven die me echt leek te begrijpen. Me zag. Me liet groeien en, hoe cliché het ook mag klinken, me een beter en leuker mens maakte. Tuurlijk, we konden op elkaar vitten en waren het vaak oneens. Maar er was een diep respect, we hielden oprecht van elkaar.

Bij het verhuizen van mijn spullen uit zijn huis verdween dat allemaal niet. Ruim een jaar lang bleven we de beste vrienden. We appten de hele dag door en zagen elkaar wekelijks.

Maar de schakel brak toen hij voor het eerst weer een nieuwe vriendin kreeg. Dat had ik niet zien aankomen. Ik verwachtte, of beter gezegd hoopte vurig, dat onze vriendschap in tegenstelling tot onze relatie voor de rest van ons leven zou duren. Dat iemand anders, ook een geliefde die ik hem zo gun, daar niet tussen kon komen. Dat onze connectie hecht genoeg was en alles in harmonie naast elkaar kon bestaan.

We zijn volwassen, godbetert, ik ben toch ook weer aan het daten? Ik gun hem zijn nieuwe liefde. Onze vriendschap kan dat toch allemaal aan?

Dat kan het niet. Zijn vriendin is stikjaloers en hij wil rekening houden met haar. Hij kan me niet meer zien. Mijn hart is gebroken.

Het verlies van deze vriendschap komt veel harder aan dan de break-up van ruim een jaar daarvoor. De winter breekt aan, het wordt stil en vooral koud. Niet zozeer buiten op straat, maar diep in mij. Ik heb genoeg vriendinnen, een fijn appartement in de Jordaan en de leukste baan ter wereld, maar mijn hart voelt leeg en kil. Ik mis hem elke dag.

Als het nieuwe jaar aanbreekt krabbel ik langzaam weer op. Ik doe wat ik altijd doe en waar ik goed in ben: ik stort me op mijn werk. Culy.nl is een website die ik in 2011 startte met een aantal compagnons. Als mede-eigenaar en hoofdredacteur ben ik het creatieve brein: ik stuur redactieleden aan en denk na over de strategie. Daarnaast assisteer ik de salesafdeling, die in de groeiende maar nog altijd lastig te 'banken' online mediawereld probeert onze culinaire website te verkopen. Geen sales betekent geen inkomen voor mij – zo werkt het leven als ondernemer. Ik moet keihard werken, want er zijn andere mensen die wel op salaris rekenen.

Maar werken doe ik graag, vaak, veel en lang. Natuurlijk vind ik mijn gezondheid belangrijk. Ik wil niets liever dan dat het irritante bloeden stopt, en beter nog: dat er een oorzaak wordt gevonden die met een simpele ingreep of aanpak verholpen kan worden. Maar telkens lijken andere dingen dringender dan een bezoekje aan de dokter. Dan is er weer een campagne over stoomovens, dan hebben we eindeloos teamoverleg of stroomt de mailbox dusdanig over dat ik van voren niet meer weet dat ik van achteren leef.

Maar op een gegeven moment kan ik er niet meer onderuit; het ongemak is te groot. Ik dwing mezelf er nu eindelijk wat aan te doen en bel de huisarts voor een afspraak.

2

Het is mei 2017 en ik heb zojuist het uitstrijkje en dat soort-
van-geruststellende gesprek met mijn huisarts achter de rug.
Nu moet ik nog een week wachten voor ik weet wat er met
mijn lichaam aan de hand is. Poliepen – daar schijnen we op
te moeten hopen.

Deze lente voelt als een nieuw begin. Nieuwe dromen dienen
zich aan en mijn verdriet van afgelopen winter verdwijnt
langzaam naar de achtergrond. Ik ben weer aan het sporten,
want op de bruiloft van mijn vader wil ik stralen in een
strakke jurk. Ik ben zo blij dat hij hertrouwt met Ank, een
fantastisch leuke vrouw. Dat vertel ik hem ook als we samen
op pad gaan om een mooi pak voor hem uit te zoeken.

Alles lijkt weer een beetje mee te zitten, op dat bloedver-
lies na en een paar dates die op niets uitliepen. Naast mijn
werk voor Culy.nl doe ik een mooie freelanceklus voor een
supermarkt. Ik mag recepten rondom seizoensgebonden
producten ontwikkelen. De aspergesoepen, aardbeien
panna cotta's en gekookte mosselen vliegen de keuken uit.
Dat is mijn graadmeter in het leven: als ik trek heb en zin

om te koken en nieuwe gerechten te bedenken, dan gaat het goed met me. Dat is altijd al zo geweest, en daarom is het ook zo heerlijk dat ik van eten mijn beroep heb kunnen maken.

Ik moet zeven dagen wachten. Terwijl de dag van de uitslag dichterbij komt, merk ik dat ik zenuwachtiger ben dan ik verwacht had. 's Avonds in bed stel ik me voor hoe het telefoontje van de huisarts zal gaan. Ik beeld me in dat ik bij een slechte uitslag meteen wordt gebeld, precies op de afgesproken dag, in de ochtend. De telefoon gaat over, in mijn fantasie is dat een lage en donkere tringel die dreigend door de kamer schalt. En dan de rustige stem van de huisarts met het ernstige nieuws. Ik schrik, huil, de wereld staat stil.

Of exact het tegenovergestelde scenario natuurlijk, met een positieve uitslag – wat in dokterstaal dan juist weer negatief heet, verwarrend is dat altijd. Dat scenario kan natuurlijk ook. Liever zelfs.

Maar op de zevende dag word ik niet gebeld. De uren tikken tergend langzaam voorbij en in de middag besluit ik zelf maar een poging te wagen. Het is al laat, de praktijk gaat bijna dicht. De vrolijke assistente, die nog weleens alleraardigst met me mee naar huis liep wanneer ik flauw was gevallen bij het plaatsen van een spiraaltje, neemt de telefoon op.

'O, de uitslag,' mompelt ze. Ik hoor haar graaien door wat paperassen.

'Een uitstrijkje had je toch? Jup, niks aan de hand. PAP I. Helemaal goed dus, niks om je zorgen over te maken. Fijne avond alvast!'

Verbouwereerd leg ik mijn mobieltje neer. Ik moet googelen om de uitslag te snappen. PAP I is goed, lees ik. 'Bij PAP

r is de uitslag normaal. De cellen zijn goed te beoordelen en zien er normaal uit.'

Normaal. Alles is normaal. Mijn baarmoeder in ieder geval. Maar waarom bloed ik dan nog steeds? Ik heb net alweer een onderbroek moeten weggooiden en ook de inlegkruisjes zijn niet aan te slepen. Met tampons ben ik inmiddels gestopt – ik vloeï net genoeg en daardoor blijven het droge hompjes die mijn vagina irriteren. Het voelt vies, vervelend bovenal, het belemmert me en ik wil ervanaf zijn.

Ik kijk op de klok en zie dat de praktijk nu gesloten is – ik was echt nét op tijd, anders had ik nog een dag in spanning moeten zitten. Wat is dat toch met huisartsen, dat ze niet inzien hoe belangrijk een uitslag voor iemand is? En dat je dan nog steeds met vragen rond kan lopen? Je moet er altijd zelf achteraan bellen, ondertussen nagelbijtend en piekerend je dagen doorkomend.

Weer een dag wachten. Natuurlijk overweeg ik even om het hierbij te laten, om gewoon door te gaan met leven en te wachten tot het bloeden vanzelf stopt. Want wat valt er nog uit te zoeken? Alles ziet er immers toch 'normaal' uit volgens de assistente? Maar ik heb nog te veel vragen. Kun je bijvoorbeeld met zo'n perfecte PAP 1-uitslag tóch baarmoederhalspoliepen hebben? En hoe erg zijn die, moeten die eruit, en wanneer en hoe? Ik lig de hele nacht te woelen.

3

Ik pak door. Die poliepen moeten m'n lichaam uit, als ze er al zitten. Ik wil weer gewoon één weekje per maand bloeden en niet de hele tijd.

Er volgt een doorverwijzing naar de gynaecoloog in het OLVG. Het duurt allemaal even voordat de afspraak staat, maar op een dag in juni is het zover. Het is raar, zo'n gynafdeling in het ziekenhuis waar je tussen de bolle buiken in de wachtkamer zit. In mijn buik zit in ieder geval geen baby. In de wachtkamer blader ik afwezig door folders over bevalingen en geboortehotels.

Dokter F heet mijn gynaecoloog, en ze stelt me direct op mijn gemak. Met behulp van een eendenbek kijkt ze of ze 'wat kan zien'. Die eendenbek wordt in het ziekenhuis professioneel 'speculum' genoemd en blijkt een stuk moderner dan het ouderwetse stuk staal dat mijn huisarts gebruikte. Dit exemplaar is zachter, minder koud en veel prettiger in te brengen. Wat een verschil met mijn ervaring in de spreekkamer van mijn ouderwetse dokter in de Jordaan. Toch schiet ik ook hier bij iedere inwendige aanraking tegen het plafond van de pijn.

Op een gegeven moment haalt dokter F haar meerdere

erbij voor een extra blik tussen mijn benen. De twee dames vinden het zorgwekkend dat ik bij dit simpele onderzoek niet alleen hevig bloed, maar ook lig te kermen van ellende.

‘Dit is niet normaal,’ hoor ik. Weer dat woordje, ‘normaal’. Oei.

Terwijl de oudere arts met een stokje in me poert, blijft er een frummeltje weefsel aan hangen. Ze schrikt daar een beetje van en stamelt dan droogjes: ‘Nou, nu hebben we direct een biopt.’

Ik zie het stokje in een plastic zakje verdwijnen en gelabeld worden met mijn naam en geboortedatum. Over een paar weken volgt de uitslag. Omdat ze nog steeds uitgaan van baarmoederhalspoliepen wordt er meteen een colposcopie ingepland.

‘Dan bekijken we je baarmoederhals met een geavanceerde microscoop, een soort enorm vergrootglas dat bij je in wordt gebracht, je kunt dan live meekijken op een scherm.’

Ik kan niet wachten.

Het is 5 juli. Ik kom net terug van een heerlijk weekend in de Ardennen met al het personeel van de uitgeverij waar mijn website onder valt. Drie dagen lang kletsen, lachen, feesten, spelletjes spelen en eindeloos veel wijn. Ik voel me goed, ook al heb ik nog steeds flinke bloedingen. Tijdens het bedrijfsweekend verdwijnt het onderzoek in het ziekenhuis gelukkig naar de achtergrond. De vele alcohol die we drinken helpt me daar zeker bij.

Bij het olvg zet ik mijn fiets op slot. Het is warm vandaag, veel warmer dan ik had verwacht, zeker drieëntwintig graden. Ik kijk naar mijn zwarte dichte laarsjes: die had ik best nog wel even kunnen omwisselen voor open loafers.

Hoewel ik vanochtend misschien niet zulke rooskleurige verwachtingen had van het weer, is mijn humeur vandaag opvallend goed. Oké, ik moet *back to reality* met die afspraak voor de colposcopie in het ziekenhuis. Maar ik heb mijn vriendin Anne meegevraagd en straks, na dit snelle onderzoek, gaan we in Oost samen lunchen bij De Plantage. Lekker buiten zitten met een glas wijn erbij om de heerlijke sfeer van het afgelopen feestweekend niet meteen kwijt te zijn. Dat er ook nog een uitslag van het biopt volgt, ben ik alweer bijna vergeten.

Anne en ik zijn melig als we het ziekenhuis binnenlopen. We giechelen om de naam van de mannelijke arts die me straks zal onderzoeken. ‘Dokter Kaasschaaf’ hebben we ervan gemaakt. Ik grap tegen mijn vriendin dat ik écht hoop dat ze niet meer doen dan kijken met dat vergrootglas – hij zal toch niet, als hij onverhoopt opeens een poliep tegenkomt, meteen het mes ter hand nemen en die fucker eruit halen?

‘Misschien is dat juist wel chill,’ oppert Anne. ‘Dan ben je er wel meteen vanaf!’

Ik weet het zo net nog niet. Eerst eens die microscoop overleven – want hoe groot is dat ding eigenlijk? Daarna wil ik liefst zo snel mogelijk door naar De Plantage waar de wijn wacht.

Nadat ik me heb gemeld bij de balie van de afdeling Endoscopie, waar de colposcopie onder blijkt te vallen, nemen we plaats op de harde wachtstoelen. Waarom ze daar geen zachtere exemplaren voor uitkiezen, is me een raadsel; meestal zit je er langer dan je wilt, en überhaupt zit je er liever niet.

De spanning begint nu toch een beetje te stijgen, ik merk het ook aan Anne. Opeens zegt ze: ‘Als ze je komen halen met zo’n superserius gezicht en dan allemaal dingen gaan

zeggen om je op je gemak te stellen, dan weet je dat het foute boel is.'

Ehm, foute boel? Er is niks fout. Ik heb gewoon een onderzoekje en o ja, die biopt-uitslag.

Ik word opgehaald door een assistente of verpleegkundige. Alles wat Anne net voorspelde en ik weglachte, gebeurt. De vrouw kijkt serieus en gedraagt zich als de volwassene die je als kind op schoot nam wanneer je uit het klimrek was gevallen en flink bloedend van de grond werd opgeraapt. Zo van: 'Het komt wel goed, meisje.'

Ik doe wat ik altijd doe in ongemakkelijke situaties: ik begin te ratelen. Over het weer, over de houten-kont-stoelen, God, ik begin zelfs over de naam van de dokter (de kaasschaaf-associatie weet ik gelukkig voor me te houden). De vrouw knikt me telkens bemoedigend toe en verontschuldigt zich voor de lange looproute naar de onderzoekskamer. 'Het OLVG is soms net een labyrint,' zegt ze, 'dan weet ik zelf niet eens meer waar ik ben in dit gebouw.'

Het doolhof eindigt bij de kamer van dokter Kaasschaaf. De man is amper een paar jaar ouder dan ik en officieel arts in opleiding. Ik kan onmogelijk iets tegen aio's hebben, een van mijn vriendinnen uit Brabant doet dezelfde opleiding en medici moeten ergens het vak leren. Maar na de afdeling Gynaecologie nu wéér geen volleerd arts? Terwijl er de vorige keer ook al zoveel onduidelijk bleef? Weet hij wel hoe dat apparaat precies werkt, hoeveel vagina's heeft hij eigenlijk al van dichtbij gezien in z'n leven?

Hij is vriendelijk tegen me, maar wel artserig vriendelijk: het voelt een beetje ingestudeerd, niet heel oprecht of warm. Ik vermoed dat hij, omdat hij zo jong is en nog niet veel erva-

ring heeft, nog niet helemaal de balans heeft gevonden tussen professioneel en menselijk. Het blijft allemaal wat houderig.

De sfeer in deze ruimte is op z'n zachtst gezegd drukkend te noemen. Dokter Kaasschaaf schraapt zijn keel.

'Mevrouw Van Loon. U komt hier voor de uitslag van uw biopt van de baarmoederhals. Dat is twee weken geleden bij u afgenomen.'

Ik blijf stil. Een unicum.

'Ik moet u helaas mededelen dat we in dat biopt onrustige cellen hebben gevonden. Dit kan een voorstadium van baarmoederhalskanker betekenen.'

Nog steeds stilte. De raderen in mijn hoofd draaien, maar ik weet nog geen gevoel te bedenken bij deze mededeling. Waarom lukt het me niet?

'Daarom raden we u uit voorzorg een conisatie aan. Dat is een kleine ingreep waarbij een conisch stukje wordt weggehaald. Conisch, tja, hoe leg ik dat uit... het is kegelvormig. Denk maar aan een ijshoorntje.'

Ah, daar is een emotie: ik moet lachen. Dat schijnen sommige mensen vaker te hebben, dat ze gaan lachen tijdens ongemakkelijke of onbekende situaties. Tot nu toe hoorde ik daar niet bij. Maar nu moet ik moeite doen om een onbedaarlijke lachbui te onderdrukken. Een ijshoorntje?!

Dokter K reageert niet op mijn gegriinnik en praat door.

'We verwijderen tijdens deze ingreep dus een kegelvormig stukje waarmee we de onrustige cellen weghalen, maar de baarmoeder blijft gewoon intact. Dit doen we via de schede en alles vindt plaats onder narcose. U voelt er dus niets van. U kunt nog gewoon zwanger worden, er is alleen een licht verhoogd risico op vroeggeboorte.'

Hij somt de feiten op alsof hij ze voorleest uit een of ander

medisch lesboek. Ik weet niet of hij zich realiseert dat hier een mens van vlees en bloed voor hem zit.

‘Een ijshoorntje, zei u?’

Oké, mijn brein is stuk. Is dit echt de vraag die ik wilde stellen?

‘Ehm, ik bedoel,’ vervolg ik, ‘wat bedoelt u met “een voorstadium van baarmoederhalskanker”? Is het al kanker? Of is het nog geen kanker? Wat betekent een voorstadium?’

De dokter kijkt me aan alsof mijn vragen hem irriteren. Hij kijkt nog net niet op de klok of het wel allemaal in zijn schema past. Hij lijkt niet helemaal voorbereid op mijn vragen. Ik voel me bijna schuldig dat ik zijn betoog onderbreek.

‘Het kán een voorstadium van baarmoederhalskanker betekenen. Zoals ik al zei: we doen deze ingreep uit voorzorg. Als ik zo klaar ben met de colposcopie, kunt u bij de afdeling Planning een afspraak maken. Kom nu maar in de stoel liggen.’

Ik ben te verbouwereerd om meer vragen te stellen en om een antwoord te eisen op mijn vorige. Achter het dunne gordijntje in een hoek van de kamer trek ik mijn broek en slipje uit en neem plaats in de stoel.

Ik lig wijdbeens, mijn benen rusten in hoge beensteunen. Hoe vaak ik dit ook al heb gedaan, het blijft een rare situatie: met je benen wijd, in de lucht ook nog, met je bovenlijf gekleed en je onderlijf ontbloot. Behalve mijn sokken dan, die vergeet ik steeds uit te doen en dat is ook wel lekker warm zo. Alsof het laatste beetje waardigheid in die twee sokken zit. ‘Zo, hier ligt mijn poes open en bloot voor je tentoongesteld, maar ik heb nog wél mijn voeten bedekt! Die zijn van mij!’

Alles aan zo'n onderzoek is absurd. Daar lig ik dan in een topje, jasje en met kekke sokjes aan, maar met een blote poes waar de koude lucht in de spreekkamer zachtjes langs strijkt.

De dokter plaatst het speculum in mijn vagina. Hij noemt de eendenbek 'spreider' en ik denk nog: weer een nieuwe term voor mijn medische vocabulaire.

De colposcoop blijkt een apparaat van flink formaat, aangesloten op een scherm waar ik op mee kan kijken. Het voelt alsof ik naar een ziekenhuisprogramma kijk. Maar nu speel ik zelf de hoofdrol. De arts maakt mijn baarmoedermond nat met een soort azijnzuur. Het prikt. Ook het apparaat in me voelt allesbehalve aangenaam, ik klem mijn kaken op elkaar.

'Dat zuur is om de onrustige cellen goed te kunnen zien.'

Ik vraag wat onrustige cellen zijn. Zijn dat al kankercellen? Of cellen die zich een beetje gek in het rond bewegen, zich mogelijk ontwikkelend tot een dodelijke tumor? Hoe werkt zoiets en waarom zit er iemand in mijn kut te kijken zonder ook maar iets uit te leggen? Ik voel woede en recalcitrantie opkomen.

Van de dokter moet ik op het scherm blijkbaar witte vlekjes zien, maar of dat goed of slecht is, wordt me niet geheel duidelijk.

Opeens zet hij het apparaat uit en sommeert me me weer aan te kleden.

'Zoals gezegd: bij de afdeling Planning kunt u een afspraak maken voor de conisatie. Veel sterkte.'

Een handdruk rijker en met de grootst mogelijke verbijstering sta ik binnen enkele minuten weer buiten, terwijl ik voel dat ik m'n slip in alle haast binnenstebuiten heb aangedaan. Kak.

4

De emoties waar in de spreekkamer geen ruimte voor was, komen er in alle hevigheid uit aan het smalle bureau op de afdeling Planning. Erachter zit een norske oudere vrouw, een brilletje balancerend op haar puntige neus. Haar bureau is bezaaid met papieren, mappen, pennen, afspraakkaarten.

Deze afdeling 'planning' zou weleens de meest chaotische plek in het ziekenhuis kunnen zijn. Ik ben zelf nogal een planner en in een normale situatie zou ik nu al zestien ideeën hebben bedacht om deze boel op te ruimen.

Maar nu niet. Ik staar radeloos naar de puinhoop, terwijl de vrouw in de computer tuurt naar mogelijke data voor mijn ingreep. Plotseling begin ik onbedaarlijk te huilen, zonder geluid. De tranen gutsen over mijn wangen. Daar heb ik wel vaker last van, keihard huilen in totale stilte, wat overigens bijzonder handig is bij zielige films in de bioscoop.

De vrouw reageert niet. Geen aardig woord, geen schouderklopje, godverdomme zelfs geen tissue.

Daar zit ik dan, door mijn tranen te turen naar de agenda op mijn telefoon, terwijl zij eindeloos scrolt door de overvolle ziekenhuisplanning. Ze móét wel zo ongeveer weten